

“De Heer zei: Wil je gezond worden?...Sta op, neem je bed op en loop.”

1ste lezing: Ezechiël 47,1-9.12

Psalm: 46 (45)

Evangelie volgens Johannes 5,1-3a. 5-16

Het evangelie van vandaag heeft me altijd bijzonder ontroerd. Er was een man die al 38 jaar ziek was, verlamd. Hij wilde graag genezen worden maar hij had niemand om hem in het bad te brengen op het moment waarop het water bewogen werd door de Geest van God en terwijl hij in het water probeerde te komen daalde iemand anders erin af en was hij iedere keer te laat om als eerste in het water te gaan en genezen te worden.

„Heer, ik heb niemand om mij in het bad te brengen” (Joh.5,7) Het doet me spontaan denken aan een van de grootste problemen van onze tijd, misschien wel groter dan het corona-virus, de eenzaamheid. Er waren al heel veel mensen die zich eenzaam voelden, maar nu, door het corona-virus, voelen we misschien allemaal wat isolement met ons doet, hoe eenzaamheid aanvoelt. Zelfs met al onze gadgets, apps, computers, boeken, en de vele digitale mogelijkheden, is de gedachte aan een aantal weken met beperkte sociale contacten, zonder de H. Mis tot 1 juni, haast onwerkelijk. Maar dat is niet vreemd. In het begin van de schepping horen wij zelfs God zeggen: *„Het is niet goed dat de mens alleen blijft”* (Gn.2,18). We zijn niet gemaakt om alleen te zijn. God schiep de mens als een gemeenschap van personen, zoals God zelf een gemeenschap van personen is in de H. Drieëenheid, en wij zijn het beeld van God in de mate dat wij in deze gemeenschap leven.

Het evangelie vertelt ons echter dat Jezus deze man zag, in zijn armoede, in zijn nood, in zijn eenzaamheid, zoals hij was. Jezus ging niet voorbij zonder hem zijn hulp te bieden, zoals velen misschien hadden gedaan, maar Jezus zag hem liggen en zei tot hem: *„Wil je gezond worden?”* (Joh.5,6). Deze woorden troosten mij vandaag en ik hoop dat ze jullie troosten. Jezus kent ieder van ons, in onze nood, in onze armoede, in onze eenzaamheid. Hij weet dat je je misschien vaak voelt zoals de man in het evangelie die niemand had, die niet gezien werd door de anderen. God ziet hoe wij verlamd worden door onze angsten, door onze onzekerheid over de toekomst, en Hij ziet ons zoals wij werkelijk zijn, zoals wij ons misschien niet durven te laten zien aan de anderen, in al onze kwetsbaarheid.

Het antwoord van Jezus op onze verlamdheid en armoede is: *„Sta op, neem je bed op en loop”* (Joh.5,8). Sta op beste broeders en zusters. Jezus beveelt ons vandaag om op te staan. Hij komt ons vandaag genezen zoals het water uit de tempel, in de eerste lezing, leven bracht overal waar ze stroomde (Ez.47,9). Ja, dat genezende water hebben we allemaal ontvangen in het sacrament van het doopsel waardoor wij kinderen van God zijn geworden en de lezingen van vandaag herinneren ons aan de genade die uitgaat van ons doopsel. En Jezus gaat nog verder dan de genezing. Nu wij ervaren hebben wat het betekent om verlamd te zijn zegt Hij ook: *„Neem je bed op”*. Waarom zou je je bed meenemen als je al genezen bent? Die heb je toch niet meer nodig? Je zou toch het liefste na 38 jaar ziekte alles wat je eraan herinnert zo snel mogelijk willen vergeten? Toch moest de man zijn bed meenemen.

Misschien was het een hulp voor de man om zijn bed te dragen om niet te vergeten dat hij verlamd was geweest en dat Jezus hem genezen had. En het was zeker ook een getuigenis voor anderen die het wonder niet hadden gezien om de man met zijn bed te zien lopen.

Hopelijk vergeten wij God niet als wij over een tijd weer terug kunnen naar het gewone leven, als onze agenda's weer zo vol raken dat wij weer geen tijd hebben om te bidden en geen tijd voor elkaar, als wij weer teruggaan naar onze vaste patronen en naar onze overhaaste levens. „*Zie, je bent nu genezen, zondig niet meer*”. Ook na de genezing wilt God voor ons blijven zorgen als een liefdevolle Vader maar Hij laat ons altijd vrij. Amen.